

Η ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΗ ΑΝΤΙΦΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟΥ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ

2^α Σεπτεμβρίου 2014

Η δίψα για τον τίτλο του πιότερο κατατρεγμένου λαού αποτελεί μέρος της εθνικιστικής «λογικής» λαών που μάλλον απέτυχαν να ικανοποιήσουν τις ίδιες τους τις προσδοκίες. Στην περίπτωση ημών, των Ελλήνων, η δίψα αυτή δεν παραμένει ποτέ κρυμμένη κάτω από την επιφάνεια και, με την παραμικρή αφορμή, αναδύεται άσχημη και απειλητική. Όπως, για παράδειγμα, τώρα στο πλαίσιο της συζήτησης του αντι-ρατσιστικού νομοσχεδίου που, μεταξύ άλλων, έδωσε το έναυσμα για συγκρίσεις μεταξύ του ολοκαυτώματος των Εβραίων στα χέρια των Ναζί και της σφαγής των Ελλήνων του Πόντου και της Μικρασίας με... «έπαθλο» το δικαίωμα στον όρο «γεννοκτονία».

Το αντι-ρατσιστικό νομοσχέδιο, αυτό καθ' αυτό, έχει δημιουργήσει μια αντιπαράθεση που δεν αφορά τον ρατσισμό στην κοινωνία μας αλλά το δικαίωμα του ελληνικού κράτους στον επίσημο, επιλεκτικό, ρατσισμό. Αν το ζητούμενο ήταν, απλά, το να ποινικοποιηθούν οι φυλετικές διακρίσεις (κάτι που ισχύει, αν και με κακή διατύπωση, από το 1979, βλ. Ν. 927/1979 «περί κολασμού πράξεων ή ενεργειών αποσκοπούσων εις φυλετικές διακρίσεις») το πρόβλημα θα λυνόταν πολύ απλά θέτοντας εκτός των ορίων του νόμου οποιαδήποτε διάκριση ή προσβολή που βασίζεται στην φυλετική καταγωγή, στο χρώμα του δέρματος, στο φύλο, και στις σεξουαλικές προτιμήσεις των ατόμων.

Όμως, σε μια χώρα όπου θεωρείται θεμιτή η ρατσιστική νομοθεσία από το ίδιο το Κοινοβούλιο, ένα τέτοιο νομοσχέδιο θα αποτελούσε σχήμα οξύμωρον. Παραδείγματος χάριν, να σας θυμίσω ότι ζούμε σε μια χώρα όπου αν ένας, π.χ., Ουκρανός «αποδείξει» ότι η προ-γιαγιά του είχε «αίμα ελληνικό» εξασφαλίζει ελληνικό διαβατήριο (τουλάχιστον πολύ πιο εύκολα από κάποιον άλλον Ουκρανό στερούμενο του εν λόγω DNA, ο οποίος μπορεί μάλιστα να γνωρίζει άπταιστα αρχαία ή και νέα ελληνικά). Να σας θυμίσω ακόμα πως στην χώρα μας η πλειοψηφία της Βουλής απεφάνθη ότι δεν αρκεί η ελληνική υπηκοότητα και οι κατάλληλοι βαθμοί στις εισαγωγικές εξετάσεις για να γίνει αποδεκτός ένας νέος άνθρωπος στις στρατιωτικές ή αστυνομικές σχολές – απαιτείται να έχει και το «σωστό αίμα».

Κανείς ρατσιστής δεν αποδέχθηκε ποτέ ότι είναι... ρατσιστής. Παντού και πάντα στράφηκε σε κάποιαν άλλη εύσχημη επεξήγηση των ρατσιστικών του απόψεων και πρακτικών. Έτσι και η επίσημη Ελλάς ταμπουρώνεται πίσω από την έννοια της «ιθαγένειας» (που διαφέρει από την υπηκοότητα), της εθνικής μας «ιδιαιτερότητας», της «εξ ανατολών απειλής» κλπ. Εξ ου και οι ατέρμονες συζητήσεις για το περιεχόμενο ενός νομικού κειμένου, του αντιρατσιστικού νομοσχεδίου, που δεν μπορεί παρά να αναδείξει τον παραλογισμό και την αντίφαση μιας κοινωνίας που δεν θέλει επ' ουδενί να χαρακτηρίζεται ως ρατσιστική αλλά που, παράλληλα, επιμένει να υπερασπίζεται την «υποχρέωση»

του κράτους της να εφαρμόζει ρατσιστικά κριτήρια και να προβαίνει συστηματικά σε ρατσιστικές διακρίσεις. Εξ ου και οι ανόητη συζήτηση για το αν ο διωγμός και οι σφαγές των ελλήνων της Μικρασίας είναι ή δεν είναι γενοκτονία που πρέπει να αναφέρεται στον προς ψήφιση νόμο ως ισάξια του ολοκαυτώματος των Εβραίων.

Και μιας και το έφερε ο λόγος, η περίπτωση μας έχει ένα κοινό με το εβραϊκό κράτος αλλά και μια μεγάλη διαφορά. Ισραήλ και Ελλάδα (αλλά και Γερμανία) εφαρμόζουμε καθαρά ρατσιστική μεταναστευτική πολιτική, στον βαθμό που (όπως έγραφα πιο πάνω) η «απόδειξη» ότι στις φλέβες κάποιου προγόνου ενός ξένου τρέχει το «σωστό αίμα» αρκεί για να προαχθεί ο συγκεκριμένος ξένος στην αρχή της ουράς των υποψήφιων για διαβατήριο και υπηκοότητα.

Όσο για την διαφορά στην οποία αναφέρθηκα, και με κίνδυνο να εξαγριώσω τους υπερπατριώτες συμπατριώτες μας, είναι η εξής: Στόχος των σφαγών των ελλήνων της Μικρασίας ήταν η εθνοκάθαρση της Τουρκίας από όλους τους μη μωαμεθανούς που αρνιόντουσαν να υπαχθούν στο Τουρκικό έθνος. Μπορεί η σφαγή αυτή να ήταν απάνθρωπη, να είχε ποσοστό θυμάτων απερίγραπτο, να βασιζόταν σε κρατικό σχεδιασμό ακριβείας (από τον οποίο, όπως φαίνεται, εμπνεύστηκε ο Χίτλερ το ολοκαύτωμα των Εβραίων) όμως, και αυτό έχει σημασία, απώτερος στόχος των σφαγών ήταν η εθνοκάθαρση.

Στόχος των τουρκικών ορδών ήταν, πράγματι, να μην μείνει Έλληνας ή αρμένιος στον Πόντο, στην Μικρασία. Δεν ήταν να μην μείνει Έλληνας ή Αρμένιος πουθενά στον πλανήτη! Κι εδώ έγκειται η διαφορά με το δράμα των Εβραίων: Στόχος των Ναζί ήταν να μην μείνει ζωντανός Εβραίος ούτε στην Καραϊβική, ούτε στην Χιλή, ούτε στο νησί του Ροβινσώνα Κρούσου ακόμα. Όπως γνωρίζουμε από την ιστορική μελέτη της προπολεμικής περιόδου, χρόνια πριν η ναζιστική Γερμανία εξαπολύσει την Βέρμαχτ και τα Ες Ες στην υπόλοιπη Ευρώπη, κατέγραφαν προσεκτικά όλες τις εβραϊκές κοινότητες της Ευρώπης, της Ασίας, της Αφρικής, με καταλόγους ονομάτων και διευθύνσεων που θύμιζαν τους πλήρεις καταλόγους συλλεκτών, φιλοτελιστών που πασχίζουν να καταγράψουν και το τελευταίο γραμματόσημο ώστε κάποια στιγμή να το αποκτήσουν. Στόχος αυτών των καταλόγων ήταν να «συλλέξουν» και τον τελευταίο Εβραίο με σκοπό την πολτοποίηση. Αυτό είναι, λοιπόν, που καθιστά μοναδική την σφαγή, το ολοκαύτωμα, των Εβραίων και την διακρίνει από την τύχη των Ποντίων και άλλων λαών που δολοφονήθηκαν μαζικά με στόχο την γεωγραφική εθνοκάθαρση – κάτι που βέβαια δεν έκανε το μαρτύριό τους λιγότερο απάνθρωπο ή περισσότερο αποδεκτό.

Πέραν όμως αυτής της πικρής ιστορικής αλήθειας, επιστρέφοντας στο αντιρατσιστικό νομοσχέδιο, αυτές οι αναφορές σε σφαγές ή γενοκτονίες δεν εξυπηρετούν κανέναν καλό σκοπό αλλά, απλά, μας δίνουν την ευκαιρία να μην διακρίνουμε ότι κράτη όπως το δικό μας και το Ισραήλ αδυνατούν να νομοθετήσουν εναντίον του ρατσισμού όταν, την ίδια ώρα, απαιτούν να εφαρμόζουν απροκάλυπτα ρατσιστικές πολιτικές.